

UN NADAL DIFERENT

Temps era temps, a Ondara, un 24 de desembre de l'any 2013 la família Ortolà estava sopant tranquil·lament, però una xiqueta que es deia Naomi només pensava en els regals.

Naomi tenia 9 anys, era baixeta i segura d'ella mateixa, guapa i llesta, amb els cabells curts i rossos, de pell morena, però també era un poc manadora, i tot i això era amable. Tenia un germà i una germana, es deien Pau i Núria.

Son pare es deia Jordi i sa mare Anna. Tots els membres de la família tenien un aspecte amable.

Naomi també tenia els seus iaïos, que van anar a sopar, Toni i Amparo eren els pares del seu pare, i Maria i Fernando eren els pares de la seua mare.

Quan van acabar de sopar, entre tots van desparar la taula i se'n van anar a dormir. Mentre tots dormien, a les 12:00 de la nit, Naomi estava desperta, no podia dormir pensant en els regals. Quan finalment es va adormir, Naomi va somiar que li portaven tots els regals que havia demanat: unes sabates d'esport, una disfressa de gat (a Naomi li agradaven molt els gats), un joc per a fer llepolies i un llapis de memòria per a guardar el seu treball i les fotos.

L'endemà Naomi va ser la primera a despertar-se i va anar a despertar tota la família. Quan tots estaven desperts, la família baixà a la sala a vore els regals. En arribar a la sala es van emportar una decepció. No hi havia regals!

Naomi va anar a la seua habitació i va pensar:

-Perquè no estan els regals? Si el Pare Noel sempre ens porta regals. Això és! Aniré a vore el Pare Noel, i així li preguntaré perquè enguany no ens ha portat regals! I així va ser. Després de preparar-se una motxilla per al viatge que anava a fer va anar a dir a la seua família:

-Vaig a vore el Pare Noel i així li preguntaré perquè enguany no ens ha portat regals! Algú vol vindre amb mi?

Núria i Pau van alçar la mà i van anar a preparar-se la motxilla.

Jordi li va dir a Naomi:

-Filla és molt perillós.

I Naomi li va contestar:

-Si és molt perillós, perquè no vens amb nosaltres?

Jordi va dir:

-D'acord, però només perquè no tinc una altra opció.

I va anar a fer-se la motxilla.

Després Naomi es va dirigir cap a sa mare i li va preguntar:

- Tu no vens amb nosaltres?

Sa mare li va contestar:

-Clar, mai no vos deixaria sols!

I ella també va anar a fer-se la motxilla.

Després Núria va baixar de preparar-se la motxilla i va preguntar:

-No podríem enviar-li un WhatsApp?

I Naomi li va contestar:

-No veus que no!, el Pare Noel no té WhatsApp! Encara funciona amb cartes de paper.

Anna va dir:

-Una cosa, la manera més ràpida d'anar-hi és en avió, però això és molt car.

I aleshores Naomi va dir:

-Ja ho tinc, podem anar en tren fins a Finlàndia, i després buscarem una expedició.

-Perfecte!- va dir son pare.

I això mateix van fer.

Quan van arribar, a Finlàndia van trobar una persona que anava a pujar al Pol Nord, i Naomi li va preguntar:

-Podem anar amb tu?

Ell, que es deia Robin li va dir:

-Clar que sí! Però on voleu anar concretament?

Pau li va contestar:

- A vore el Pare Noel i a preguntar-li per què enguany no ens ha portat regals.

I Robin va dir:

-Jo també li ho preguntaré! A la meua família i a mi tampoc no ens n'ha portat.

I així va ser que emprengueren el viatge: molt abrigats, i amb vehicles de neu.

Quan ja feia hores que havien eixit, es van trobar un ós polar, es van endur un ensurt quan van saber que l'ós parlava, que se'n varen adonar perquè digué:

-Bon dia, em dic Urko, on aneu?

-A buscar el Pare Noel, perquè enguany no ens ha dut regals. Haurà passat alguna cosa?- va dir Ana.

I Urko li va preguntar:

-Puc anar amb vosaltres? A mi i als meus fills tampoc no ens ha portat regals.

Núria va dir:

-¿A vosaltres també vos en porten?

I Urko li va contestar:

-Sí, que no ho sabíeu?

Núria va dir:

-No.

I Naomi va interrompre la conversa:

-Bé, ens n'anem?

Urko va dir:

-Sí!

I així va ser que van seguir en el viatge.

Quan va arribar la nit van fer una foguera i després van treure una manta i un coixí que havien agafat de sa casa, i van intentar dormir, però no podien perquè Urko roncava, així que Naomi, com que ja sabia que algú roncaria, abans d'eixir de casa havia agafat tots els taps que havia trobat, van tindre sort, n'hi havia els justets per a tots, fins i tot per a l'ós.

L'endemà quan es van despertar van agafar el menjar que havien portat de casa i el van repartir entre tots. Després de desdejunar-se van pujar als vehicles de neu i van prosseguir el viatge.

Al cap d'uns minuts, es van trobar davant d'ells un llop blanc com la neu que va dir:

-Hola em dic Elurra sóc un llop inofensiu. ¿On aneu?

-A buscar el Pare Noel i a preguntar-li perquè enguany no ens ha portat regals -va dir Robin.

Elurra digué:

- Jo m'apunte, a la meua família i a mi tampoc no ens n'han dut.

Núria preguntà:

-A tots els animals vos porten regals? I tots els animals parlen?

I Elurra li contestà:

-Sí! Mai no havies sentit parlar un animal?

-Doncs mira sí, un lloro.

I Jordi va dir:

-Ha, ha, ha! Molt bona!

-Ja en tenim prou de xorrades! Ens n'anem.-va dir Urko.

I van seguir el viatge.

El dia següent van arribar a la casa del Pare Noel, i Naomi i Núria van dir alhora:

-Visca! Ja hem arribat!

Després van tocar el timbre i ell va dir:

-Hola, benvinguts a la casa del Pare Noel!

I es va obrir la porta. Davant d'ella estava el Pare Noel menjant llet i galetes.

Quan van entrar, Naomi li va dir al Pare Noel:

- Hola Pare Noel sóc Naomi, com estàs? Passa alguna cosa especial enguany? Estàs malalt?

- No, per què ho preguntes?

- Home! Doncs, perquè enguany no ens has portat regals!

- I no sabeu per què? Doncs, perquè ja no li trobe sentit. Avui dia entreu a internet busqueu el que voleu i en un sol clic vos ho porten -va dir el Pare Noel.

Després Naomi va pensar: "Tinc una idea, li podem fer uns quants regals al Pare Noel i després li podem regalar un poema".

A continuació va dir:

-Una pregunta Pare Noel, podem quedar-nos ací esta nit?

-Clar que sí- va dir ell.

De nit Naomi els hi va explicar a tots la idea de fer regals al Pare Noel.

Després van sopar i se'n van anar a dormir. L'endemà després de desdejunar-se i de vestir-se el Pare Noel es va trobar cinc regals damunt de la seua taula, i la família Ortola, Robin, Urko i Elurra, que van començar a recitar el següent poema:

Aquest Nadal

no vull que em compres joguines,

no vull roba ni torrons,

ni pastissos, ni bombons

El que vull no ho venen a les botigues: vull rialles i petons!

(poema de Montse Ginesta)

Quan van acabar, el Pare Noel va aplaudir molt content.

-Pare Noel, quan portes els regals a les cases del món no sols deixes regals sino que també deixes felicitat i amor, i res que algú busque en internet no podrà substituir la felicitat i l'amor que portes tu en Nadal- va dir Naomi.

De sobte el Pare Noel va abraçar Naomi, i després tota la resta.

Aleshores va dir:

-Gràcies, mai ningú no m'havia ensenyat l'esperit del Nadal!

L'any que ve tindreu regals! perquè enguany heu sigut molt bons!

HOOO, HOOO, HOOO!

VET AQUÍ UN GOS, VET AQUÍ UN GAT QUE AQUEST CONTE S'HA ACABAT